

Nr 221.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om utsträckt tillämpning av bestämmelserna i förordningen den 19 augusti 1921 angående tillfällig utvidgning av rätten till tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter: given Stockholms slott den 14 mars 1922.

Under åberopande av härvid fogade utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga bilagda förslag till förordning om utsträckt tillämpning av bestämmelserna i förordningen den 19 augusti 1921 (nr 504) angående tillfällig utvidgning av rätten till tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro,
enligt Dess nådiga beslut:

GUSTAF ADOLF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

förordning om utsträckt tillämpning av bestämmelserna i förordningen den 19 augusti 1921 (nr 504) angående tillfällig utvidgning av rätten till tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter.

Härigenom förordnas:

att bestämmelserna i förordningen den 19 augusti 1921 angående tillfällig utvidgning av rätten till tullrestitution eller befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter skola äga tillämpning jämväl i fråga om sådana i förordningen avsedda varor, vilka ur riket återutförts under tiden dels från och med den 20 juni till och med den 24 augusti 1921 dels från och med den 1 januari 1922 till och med den 31 mars 1923; skolandet dock beträffande artiklar, som angivits till förtullning under tiden från och med den 1 januari till och med den 30 mars 1918, återutförelsen i varje fall hava ägt rum inom fem år från dagen för angivningen till förtullning;

samt att, utan hinder av vad i förordningen den 19 augusti 1921 därom stadgas, restitution eller befrielse må i fråga om samtliga de varor, varå förordningen sålunda äger tillämpning, sökas intill den 1 april 1923.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 mars 1922.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden
LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON,
ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anför:

Enligt § 12 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor (tulltaxeförordningen) äger den, som här i riket verkställt nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg av mer än 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vare sig svenskt eller utländskt, eller av järnfartyg av mer än 5 men icke över 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vilket är avsett att omedelbart erhålla eller äger utländsk nationalitet, att, under vissa villkor, *för därvid använda*, från utrikes ort införda tullpliktiga materialier och skeppsförnödenheter, däribland inbegripna sådana i fartyget fast anbragta husgerådssaker, vilka antiingen icke kunna med bibehållen användbarhet därifrån skiljas eller ock genom särskild, varaktig beteckning äro tydligen utmärkta såsom för fartyget uteslutande avsedda, restitutionvis återbekomma den erlagda tullavgiften eller i det fall, att enligt medgivande tullavgiften icke blivit erlagd, utan allenast säkerhet för densamma ställts, njuta befrielse från dess gäldande.

Sedan riksdagen i skrivelse den 20 juni 1921 (nr 413) anmält, att riksdagen i anledning av väckta motioner antagit vissa bestämmelser angående tillfällig utvidgning av den i nysberörda författningsrum omförmälda rätt, har Kungl. Maj:t i överensstämmelse med riksdagens beslut den 19 augusti 1921 utfärdat förordning (nr 504) i ämnet.

I denna förordning stadgas, att, utan hinder av bestämmelserna i § 11 tulltaxeförordningen, må åt innehavare av skeppsvarv eller mekanisk verkstad, vilken från utrikes ort infört tullpliktiga materialier och skepps-

förnödenheter, avsedda att här i riket, såsom i § 12 tulltaxeförordningen förmåles, användas till nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg, av generaltullstyrelsen på angivet sätt medgivas restitution av erlagd tullavgift för sådana, icke till husgerådssaker hänförliga artiklar, som på i sagda författningsrum föreskrivet sätt anmäls vara införda för ovannämnda ändamål men, *utan att hava för detta ändamål använts*, blivit återutförda till utlandet, ävensom att i det fall att enligt medgivande, som i § 12 tulltaxeförordningen sägs, tullavgiften icke blivit erlagd, utan allenast säkerhet för densamma ställts, generaltullstyrelsen må under ovan angivna förhållanden i stället medgiva befrielse från tullavgiftens gäldande.

Enligt förordningens ordalydelse må sådana medgivanden endast avse varor, som angivits till förtullning efter ingången av år 1918 och vederbörligen tullbehandlats före utgången av år 1921; och har såsom villkor föreskrivits, bland annat, att återutförelsen äger rum och restitutionen eller befrielsen sökes före utgången av år 1921.

I en till Kungl. Maj:t ställd skrift har nu styrelsen för svenska Lloyds verkstads aktiebolag anhållit, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga erforderliga åtgärder till beredande av möjlighet för vederbörande myndighet att jämväl efter utgången av år 1921 lämna medgivanden av omförmälda slag.

Till stöd härför har anförts följande:

I praktiken hade det visat sig, att den tidsbegränsning, som i förordningen stadgats, varit alltför snäv. Det hade i regel varit omöjligt att placera de artiklar, om vilka fråga vore, hos andra än vederbörande tillverkare, och jämväl dessa hade visat sig synnerligen obenägna att ens mot skäligen gottgörelse återtaga dem. På grund härav finnes ännu ett stort antal av dessa artiklar — huvudsakligen fartygsplåt och profiler — kvarliggande här i landet. Att här finna avsättning för dem låte sig under rådande ekonomiska förhållanden icke göra, enär de svenska varven för närvarande funne sig nödsakade att inskränka sin verksamhet till utförande av redan inneliggande beställningar, för vilka dessa materialier icke kunde vinna användning. Trots tillverkarnas nyss omtalade obenägenhet att återtaga varorna torde det emellertid ännu finnas utsikter att kunna förmå dem att återtaga åtminstone ännu en del av desamma. En förutsättning för att detta skulle kunna genomföras vore dock, att medgivanden av det slag, författningen avsåge, ännu någon tid kunde lämnas; och föresloges såsom lämplig termin för den ifrågasatta utsträckningen tiden till den 1 april 1923.

Generaltull-
styrelsen.

Över berörda framställning har generaltullstyrelsen den 9 februari 1922 avgivit infordrat utlåtande och därvid, med överlämnande av en å styrelsens revisionsbyrå upprättad förteckning över av styrelsen hand-

agda ärenden angående restitution av eller befrielse från tullavgift jämlikt åberopade förordning av den 19 augusti 1921, anført följande:

Enär i sagda förordning icke meddelats uttrycklig föreskrift därom, att den i förordningen avsedda förmån kunde få tillgodonjutas jämväl för materiel, som under iakttagande av i förordningen stadgade villkor återutförts under någon tid före förordningens ikraftträdande, hade styrelsen funnit sådan förmån icke kunna medgivas annat än för materiel, som återutförts tidigast den 25 augusti 1921, då förordningen trätt i kraft. Då vidare såsom villkor för förmånens åtnjutande föreskrivits, att materielen skulle vara återutförd och restitution eller befrielse sökt före utgången av år 1921, hade alltså den tid, inom vilken återutförelsen skolat ske för att tullrestitution eller befrielse från tullavgift skulle kunna av styrelsen medgivas, varit tämligen knapp. Såsom framginge av ovanberörda förteckning, hade också endast två ansökningar om tillgodonjutande av ifrågavarande förmån, avseende tullbelopp av tillhoppa 1,907 kronor 24 öre, kunnat av styrelsen bifallas, under det att fyra dylika ansökningar, avseende tullbelopp av tillhoppa 25,507 kronor 79 öre, av styrelsen avslagits på den grund att återutförelsen skett före förordningens ikraftträdande. Över styrelsens beslut i tre av sistnämnda ärenden hade vederbörande sökande hos Kungl. Maj:t anført besvär, varöver styrelsen den 8 och den 29 december 1921 avgivit infordrade utlåtanden.

Då de omständigheter, som anförts till stöd för framställningen, syntes styrelsen böra tillmätas betydelse samt de i ifrågavarande förordning stadgade kontrollföreskrifter vid densammans tillämpning icke givit anledning till erinran, hade styrelsen funnit sig böra tillstyrka, att den i förordningen avsedda förmån jämväl finge på däri stadgade villkor tillgodonjutas med avseende å under åren 1918—1921 till förtullning angivna och före utgången av sistnämnda år vederbörligen tullbehandlade fartygsmaterialier och skeppsförnödenheter, vilka återutförts och för vilka restitution söktes före den 1 april 1923; dock att med hänsyn till bestämmelsen i § 12 mom 1 b) tulltaxeförordningen, sådan denna paragraf lyder enligt förordning den 19 juni 1917 (nr 372), återutförelsen av artiklarna i varje fall syntes böra äga rum inom fem år från dagen för deras angivning till förtullning. Beträffande formen för ett dylikt beslut torde, då den i förstnämnda förordning för återutförelsen bestämda tiden numera tilländalupit, samma förordning icke böra erhålla fortsatt giltighet utan en ny förordning av motsvarande innehåll utfärdas. Vad anginge tiden för ikraftträdandet av de nya bestämmelserna, torde desamma böra fastställas att inträda snarast möjligt. Därvid ansåge styrelsen jämväl böra meddelas bestämmelse, varigenom möjlighet bereddes styrelsen att medgiva restitution av eller befrielse från tullavgift för materialier eller förnödenheter, som utförts under tiden från och med den 1 januari 1922 till dagen för förordningens ikraftträdande, uader villkor att vad i ovannämnda förordning den 19 augusti 1921 stadgats blivit behörigen iakttaget.

Därest Kungl. Maj:t vid prövning av ovannämnda besvär skulle i likhet med styrelsen finna tullrestitution eller befrielse från tullavgift icke kunna medgivas för materiel, som återutförts före ikraftträdandet af förordningen den 19 augusti 1921, syntes kunna ifrågasättas, huruvida icke åtgärder borde vidtagas för att möjliggöra beviljande av sådan förmån för materiel, som under någon tid före sistnämnda för-

ordnings ikraftträdande, förslagsvis från den dag, riksdagen fattat beslut i ämnet, blivit under iakttagande av de av riksdagen antagna bestämmelserna ur riket återutförd.

Ovanberörda besvär hava numera varit föremål för prövning av Kungl. Maj:t i regeringsrätten. Kungl. Maj:t har därvid godkänt den av generaltullstyrelsen uttalade uppfattningen, att tullrestitution icke kunde medgivas beträffande materiel, som återutförts före ikraftträdandet av förordningen den 19 augusti 1921.

*Departements-
chefen.*

Den lättnad, man genom nämnda förordning velat bereda industrien, har — såsom av generaltullstyrelsens utlåtande framgår — allenast i ringa omfattning kunnat bringas till effektivitet, till följd av de snäva gränser, som dragits för författningens tillämplighet. I likhet med generaltullstyrelsen finner jag en utvidgning av dessa gränser påkallad.

Vad då först angår frågan om medgivande av viss retroaktiv tillämpning av förordningen har generaltullstyrelsen föreslagit, att tullrestitution eller befrielse från tullavgift skulle kunna medgivas jämväl för varor, som, under iakttagande av förordningens bestämmelser i övrigt, återutförts under en tidsperiod, räknad från den dag, då riksdagen fattade beslut i ämnet, eller den 20 juni 1921, till tiden för förordningens ikraftträdande den 25 augusti 1921. Detta förslag anser jag mig böra biträda. Vid en granskning av handlingarna i förenämnda besvärsmål finner man, att genom en sådan utvidgning av förordningens giltighetsområde, åtminstone i vissa fall vederbörande klagande skulle kunna beredas möjlighet till tullrestitution.

Vad vidare angår framställningen om utsträckt rätt att komma i åtnjutande av den avsedda förmånen genom förlängning av den tid, inom vilken återutförelse skulle ske och tullrestitution eller befrielse från tullavgift sökas, finner jag även denna framställning fullt motiverad. Lämpligen torde, såsom föreslaget blivit, kunna bestämmas, att återutförelsen skall hava ägt rum och restitution eller befrielse hava sökts före den 1 april 1923, med iakttagande dock, att återutförelsen av respektive artiklar i varje fall måste ske inom fem år från deras angivning till förtullning.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till förordning om utsträckt tillämpning av bestämmelserna i förordningen den 19 augusti 1921 (nr 504) angående tillfällig utvidgning av rätten till tullrestitution eller till befrielse från tullavgift vid återutförelse av vissa fartygsmaterialier

och skeppsförnödenheter, hemställer departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skall proposition i ämnet till riksdagen avlåtas av den lydelse, bil. litt... vid detta protokoll utvisar.

Vid protokollet:

B. E. Brimberg.

1
The first of these is the fact that the
Government has not yet decided whether
it will accept the offer of the
United States to purchase the
Panama Canal Zone.

The second is the fact that the
Government has not yet decided whether
it will accept the offer of the
United States to purchase the
Panama Canal Zone.

Thirdly, the
Government has not yet decided
whether it will accept the offer of the
United States to purchase the
Panama Canal Zone.